

Prøvelser som gir en stor tro
side 3

Ikonkunst
side 6

Misjon blant muslimer
side 10

Hvordan skal Åpenbarings-
boken forstås? – side 13

Nr. 1 2020 – 40. ÅRGANG

BIBEL OG BEKJENNELSE

UTGITT AV DEN LUTHERSKE BEKJENNELSESKIRKE

© FORWARD IN CHRIST – WELLS WORLD MISSIONS

Syng for Herren, all jorden! Forkynn hans frelse fra dag til dag! Fortell blant folkeslag om hans herlighet, blant alle folk om hans under! (1 Krøn 16,23-24)

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.

ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.

Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år.

Redaksjon:

Tor Jakob Welde (ansv. red.),

Egil Edvardsen og Kjell Petter Bakken.

Redaksjonens adresse:

Solåsveien 20, 4330 Ålgård.

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948.

Ekspedisjon: Omega trykk, 4016 Stavanger.

DEN LUTHERSKE BEKJENNELSES- KIRKE (LBK)

• Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han er blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

• Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testaments hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

• Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

• Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

• LBK deler tro og kirkefelleskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 20 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Fra redaksjonen

Bibel og Bekjennelse 40 år

Vi ønsker alle våre lesere hjertelig velkommen til den 40. årgangen av Bibel og Bekjennelse. Tre år etter at Den Lutherske Bekjennelseskirke fikk sin første menighet i Norge i 1978 – Den Lutherske Forsamling i Avaldsnes – var det noen ildsjeler som mente at det var behov for et eget tidsskrift for de norske forsamlingene. Ønsket var å presentere Bibelens lære og den lutherske bekjennelse og tro med kortfattede og oppbyggelige artikler.

Helt fra starten av i 1981 har Bibel og Bekjennelse lagt vekt på de sentrale trossannhetene i Bibelen. Evangeliet om den fullbrakte frelse som Jesus Kristus har vunnet for alle mennesker, har vært og er det grunnleggende budskapet. Den lutherske læren med sin understreking av Skriften alene, nåden alene og troen alene har stått helt sentralt i alle disse 40 årene. Vi har forsøkt å formidle den tro som kirken står og faller ved – rettferdiggjørelsen ved tro alene av nåde alene. Evangeliet om Jesus, vår Frelser, og det han har gjort for alle mennesker ved sin stedfortredende lovoppfyllelse og strafflidelse har vært det viktigste. Men bladet har også undervist om andre viktige bibelske sannheter. Formålet har hele tiden vært å forkynne alt Guds ord tydelig og klart.

Dette tenker vi å fortsette med. Vi tror ikke at det er en oppgave for oss som kristne i dag å tilpasse Bibelens budskap så det blir lettere for moderne mennesker å godta det. Vi tror derimot at det mer enn noen gang trengs tydelige og klare røster som legger fram det Gud sier i sitt ord og verken trekker noe fra eller legger noe til. Bibel og Bekjennelse vil fortsette å være en slik røst i tiden.

Det er en merkelig tanke at kirken bør forandre sin forkynnelse og lære i takt med tidens ånd. «En ny tid krever nye svar,» sies det. Men Gud er evig, og hans ord er evig og tidløst. Gud forandrer seg ikke. Det gjør heller ikke hans ord. Det er like aktuelt i dag som i tidligere tider. Vår oppgave som kristne er å fortsette å forkynne det tidløse budskapet fra Gud.

Og hvilken trøst er det vel ikke i dette at Guds ord ikke forandrer seg! For det betyr at det kristne budskapet, evangeliet om Jesus, ikke forandrer seg. Og det betyr at alle syndere kan finne den samme trøst og kraft i Guds ord som kristne har gjort i 2000 år. Bibel og Bekjennelse vil være en liten røst som fortsetter å spre det glade og tidløse budskapet om Jesus også i tiden som kommer.

Egil Edvardsen

Prøvelser som gir en stor tro

PREKEN AV PASTOR STEFAN HEDKVIST, PITEÅ

Så dro Jesus derfra og tok veien til områdene omkring Tyros og Sidon. En kanaaneisk kvinne fra disse traktene kom og ropte: «Herre, du Davids sønn, ha barmhjertighet med meg! Datteren min blir hardt plaget av en ond ånd.» Men han svarte henne ikke et ord. Disiplene kom da og ba ham: «Bli ferdig med henne, hun roper etter oss.» Men han svarte: «Jeg er ikke sendt til andre enn de bortkomne sauene i Israels hus.» Da kom hun og kastet seg ned for ham og sa: «Herre, hjelp meg!» Han svarte: «Det er ikke rett å ta brødet fra barna og gi det til hundene.» «Det er sant, Herre», sa kvinnen, «men hundene spiser jo smulene som faller fra bordet hos eierne deres.» Da sa Jesus til henne: «Kvinne, din tro er stor. Det skal bli som du vil.» Og datteren ble frisk fra samme stund. (Matteus 15:21-28)

Det er viktig at vi husker og tenker på hva Bibelen lærer oss i de aller første kapitlene, for å forstå det som har skjedd i historien, hendelser i verden omkring oss og i vårt eget liv. Bibelen fire første kapitler handler om skapelsen, syndefallet, det første løftet om Frelseren, og syndens konsekvenser i menneskers liv. En del konsekvenser legger Gud på alle mennesker, en del drar enkelte over seg selv og andre, og en del vender Gud til noe godt.

Bibelen begynner med å fortelle om hvordan alt ble skapt og om

Guds gode hensikt med universet, verden og alt som lever. Med stor visdom, kjærlighet og sjenerøsitet former han skaperverket slik at det blir et best mulig sted for mennesket å leve. Det andre kapitlet viser hvordan Gud i sin kjærlighet gir menneskene et godt og meningsfullt arbeid, og en inderlig forening i ekteskapet. Bibelen tredje kapittel lærer oss om våre første foreldres syndefall. Til tross for Guds overstrømmende godhet mot dem, inngikk de en allianse med djevelen som gikk ut på at de ikke skulle stole på Gud, men ha lyst på det Gud hadde forbudt og bryte hans bud. I tredje kapitlet får vi også vite at slit, smerte, lidelse og død ble menneskehetens lodd på grunn av synden. Men Gud skånte våre første foreldre og ga dem et løfte om en Frelser. Det første løftet gjaldt dem og deres barn, generasjon etter generasjon.

Dette løftet ble senere gjentatt mange ganger gjennom historien. Det fins ingen annen Frelser enn ham Gud lovet våre første foreldre og alle deres etterkommere. Det fins ingen annen sann religion enn den Gud stiftet i begynnelsen før alle tider – det er troen på denne Frelseren. Han er den eneste som kan redde oss fra djevelens vold og list, synden og alle syndens konsekvenser og straff.

Det tredje og fjerde kapitlet i Bibelen viser opprinnelsen til all

smerte, slit, lidelse og til slutt den kroppslige døden. Dette er konsekvenser av synden – men milde og bleke konsekvenser sammenlignet med hva som ville skjedd dersom Gud umiddelbart hadde gjort med Adam og Eva etter hva som var rett og rettferdig. Men Gud hadde tålmodighet med dem og lot de begåtte syndene stort sett forbli ustraffet. Langt senere skulle han straffe hele verdens synd på Guds Lam. På den måten skulle Gud vise både at han er rettferdig og at han erklærer den rettferdig som tror på Jesus.

En Frelser for alle mennesker

På samme måte som han viste tålmodighet med våre første foreldre, gir han våre dagers mennesker tid til å vende om. Men denne nådetiden er ingen paradisaaktig tilværelse. Smerte, slit, og forgjengelighet er menneskehetens lodd helt siden våre første foreldres fall. Smerte og forgjengelighet er et varsel om den fryktelige slutten som venter alle mennesker dersom de ikke vender om og tror på Guds løfte om Frelseren. Smerte, slit, lidelse og død har altså også den hensikten å stadig minne oss om vårt behov for en Frelser, slik at vi griper tak i Guds løfte.

Det nye testamentet åpenbarer at den Frelseren Gud hadde lovet fra begynnelsen av kom da Jesus ble født til jorden. Han kom for å

gjøre djevelens gjerninger til intet. Beretningen om den kanaaneiske kvinnen viser at hver og en som holder seg til ham får hjelp. Han er virkelig en frelser for alle mennesker. Den kanaaneiske kvinnen hadde blitt hardt prøvet av livet. Hun hadde fått merke mye til smerten, slitet og lidelsen som er en følge av synden. Hun bar på en stor indre smerte. Datteren hennes var besatt av en ond ånd. Men dette førte ikke til bitterhet eller anklager mot Gud. I stedet vendte hun seg til Kristus og søkte hjelp hos ham. Vi vet ikke hva hun hadde hørt om Jesus som hadde gitt henne en slik sterk tillit. Men vi hører av bekjennelsen hennes at hun var overbevist om at Jesus var Davids sønn. Det var en henvisning til Guds løfte til kong David i Det gamle testamente. Gud hadde lovet kongen at en av hans etterkommere skulle være Guds Sønn og konge i et evig rike. *Davids sønn* er helt siden den gang benevnelsen på Messias, den guddommelige Frelseren Gud har lovet alle mennesker. Kvinnen var overbevist om at Davids Sønn ikke bare var en frelser for jødene, men også for henne. Hun var overbevist om at Jesus var denne frelseren, og derfor vendte hun seg til ham.

Hensikten med prøvelser og motgang

Jo hardere kvinnen ble satt på prøve av livet, jo fastere holdt hun seg til Kristus. Men ikke nok med at hun var blitt hardt prøvet av livet; også disiplene og Jesus satte troen hennes på prøve. Hun var sta, på grensen til uforskammet, da hun fulgte etter Jesus og ropte om hjelp. Disiplene la ikke skjul på sin holdning til henne. De var helt avvisende. Men det uttalte ønsket deres om at Jesus skulle sende henne vekk, gjorde henne

likevel ikke forsakt eller usikker.

Heller ikke Jesu ord lot hun seg avvise av. Jesus sa: *Jeg er ikke sendt til andre enn de bortkomne sauene i Israels hus.* Men hun lot seg ikke avvise av det, men kom fram og falt ned for ham og sa: *Herre, hjelp meg!* Da fikk hun høre flere avvisende ord. Jesus sa: *Det er ikke rett å ta brødet fra barna og gi det til hundene.* Heller ikke dette lot hun seg avvise av. Kvinnens tro, som klamret seg fast ved Jesus og ventet seg hjelp fra ham, vant seier og ble velsignet. Jesus roste den kanaaneiske kvinnens tro. Han sa: *Kvinne, din tro er stor. Det skal bli som du vil.* Fra det øyeblikket var datteren hennes helbredet. Og det var naturligvis Herrens hensikt helt fra begynnelsen, å velsigne denne troen som søkte tilflukt hos ham.

Av dette lærer vi at den som løper til Kristus og søker hjelp hos ham, blir velsignet av Gud. Gud vil at vi alle skal ha en slik stor tro, som ikke lar seg avvise men frimodig holder seg til Kristus. Fundamentet for denne troen er Guds løfte om frelse og velsignelse for Kristi skyld. Vi vet ikke så nøye hva denne kvinnen hadde hørt om Jesus som gjorde at hun vendte seg til ham med en så stor tro. Men vi vet at Gud helt fra begynnelsen av hadde forkynt budskapet om Frelseren. Han skulle være en Frelser, ikke bare for visse mennesker men for alle Adams og Evas etterkommere. Siden syndefallets dag fins det bare én Frelser for alle mennesker. Ham skal vi og alle mennesker holde oss til. Han er vårt eneste håp. Og Guds hensikt fra begynnelsen av er å velsigne troen som tar sin tilflukt til Kristus.

Bibelens tredje kapittel viser at etter Gud ga våre første foreldre løftet om Frelseren, la han på dem slit, smerte og forgjengelighet.

Det skjedde for at de ikke skulle drømme om noen evig tilværelse her på jorden som syndere. Det skjedde for at de midt i sin smerte skulle bli drevet til å sette sitt håp til han som er alle menneskers Frelser. Den kanaaneiske kvinnen hadde på samme måte erfaringer med at det jordiske livet ikke var noe paradisi. Hun hadde smertelig fått erfare sin egen hjelpeløshet og maktløshet. Hva gjorde hun? Tok hun det som et argument mot Gud? Nei, hun gjorde akkurat det vi alle sammen skal gjøre. Hun tok sin tilflukt til Frelseren Kristus og satte sitt håp til ham.

Den som holder på å drukne, slipper ikke frivillig tak i livbøyen. Den kanaaneiske kvinnen slapp heller ikke frivillig tak i Kristus. Det gikk ikke å avvise henne på noen måte. Og det er ikke så merkelig, for hun visste at det ikke fantes noen frelser for henne utenom Kristus. Denne troen ble til slutt velsignet. Det var naturligvis Herrens hensikt fra begynnelsen å velsigne henne, selv om det så ut som han var avvisende. Det skjedde for å prøve troen. På samme måte driver Herren også oss til å sette vårt håp til Kristus. Og Guds hensikt er å velsigne den troen som holder seg til Kristus. Han har jo sagt i sitt ord: *Salig er den som søker tilflukt hos ham.* Med denne hensikten er det han behandler oss slik han gjør – iblant slik at det gjør vondt – for at vi skal få en stor tro som holder seg til Kristus. Amen.

Bønn:

Herre, vi forstår ikke alltid din måte å regjere i livet vårt, spesielt ikke når vi rammes av motgang og problemer. Lær oss at du sender prøvelser for at vi skal vende oss til Kristus for å få hjelp og at du vil velsigne alle som setter sin lit til ham.

Hallgrímur Pétursson

Islands store salmedikter

AV TOR JAKOB WELDE

Han ble født i 1614 på Island, der faren var klokker i domkirken i Hólar. Allerede som barn skrev han dikt. Atten år gammel ble han teologistudent i København, og etter fire år der møtte han sin fremtidige hustru, med en dramatisk forhistorie:

En dag i 1627 da Guðríður Símonardóttir, den 29 år gamle konen til en fisker, befant seg på stranden hjemme på Island, ble hun tatt til fange av en brutal sjørøverbande fra Nord-Afrika! Piratene bortførte fire hundre islendinger til Algerie som slaver og krevde løsepenger av danskekongen.

Først ni år senere ble hun fri, og ankom København sammen med 49 andre løslatte. Teologistudenten Pétursson fikk i oppgave å være deres lærer og friske opp kristenkunnskapen etter så lang tid i muslimsk fangenskap. Han og den 16 år eldre Guðríður ble forelsket. Men da hun ble gravid, fikk han brått oppsigelse, og de to reiste sammen hjem til Island. Der var ektemannen hennes blitt gift på ny, fordi han trodde Guðríður var død, og nylig hadde han omkommet i en ulykke på

havet. Dermed var hun fri til å gifte seg med Pétursson.

Etter sju år under svært fattige kår, gikk det litt bedre da han fikk et prestekall. De ble foreldre, men flere av barna døde tidlig, og denne store sorgen ga inspirasjon til nye salmer. Dikterpresten ble kjent for sin fremføring av egne og andres dikt og sanger. Han var livsglad av natur, folkelig i væremåte, og en følsom og inderlig person, noe også salmene hans vitner om. Men flere prøvelser ventet. Familiens gård brant ned, og femti år gammel ble han spedalsk, noe som medførte mye lidelse i ti år, til han døde i 1674. Hustruen Guðríður overlevde sin mann og døde i 1682, 84 år gammel. (En historisk roman, «Bortføringen», av Steinunn Jóhannesdóttir, forteller om hennes tid som slave i Algerie.)

Pétursson er aller mest kjent for sine femti Pasjonssalmer, utgitt i 1666. Disse inneholder hele Jesu lidelseshistorie, fra Getsemane og til gravleggingen, samt trøsteord og bønner. Her vitnes det klart om Kristi stedfortredende sonoffer på korset, seieren over synd og død, og håpet som derfor lyser midt i all

lidelse, sorg og nød. Pasjonssalmene ble allemannseie på Island, høyt elsket og lært utenat; ord herfra ble brukt til barnebønner og til trøsteord ved dødsleiet. De har utkommet i nesten hundre utgaver, oftere enn noen annen islandsk bok. Selv om de også synges, er de først og fremst tekster til lesning og meditasjon. I fastetiden blir salmene daglig opplest i islandsk radio, og det regnes som en ære å bli valgt til å fremføre dem.

Vi siterer noen vers fra den femtiende og siste pasjonssalmen (oversatt av Arve Brunvoll):

Deg tyngde mine synder hardt,
av skulda mi du plaga vart.
At du stod opp att, Herre kjær,
gjev pantet her
på at din daude siger er.

Du la mi skuld i grav med deg,
rettferda di gav du til meg,
kasta mi synd og hennar ve
i havet ned.
Ho er i æva gløymd med det.

No er for synda seglet sett,
striden med Gud er sjela kvitt.
Æveleg rettferd eig ho glad
ein annan stad.
Den von skal trua alltid ha.

Ikonkunst

Et kjennetegn ved de såkalte østlige ortodokse (rettroende) kirkesamfunnene, hvorav den russisk-ortodokse kirke er den største, er kjærligheten til kunsten. Den kommer ikke minst til uttrykk i ikonmalerier, samt en praktfull liturgi som appellerer til sanser og følelser.

Det fortelles om da storfyrst Vladimir av Kiev i år 988 ville forene folket i sitt rike ved å gi dem en felles religion. Men hvilken skulle han velge? Utsendingene hans kom tilbake med inntrykk fra ulike trosretninger. Han bestemte seg etter å hørt fra noen som hadde vært til stede ved en kristen gudstjeneste i kirken Hagia Sofia i Konstantinopel (dagens Istanbul i Tyrkia). De var overveldet og utbrøt: "Vi visste ikke om vi var i himmelen eller på jorden. En slik herlighet og skjønnhet fins ikke noe sted på jorden, vi kan ikke beskrive det. Vi visste bare at der er Gud midt blant menneskene."

I østkirkene feirer man alltid midnattsmesse på påskeaften, og da bæres kors og ofte også ikoner i en prosesjon rundt i kirkene, som innledning. Ikonmaleriene spiller en viktig rolle i forbindelse med både gudstjenester og husandakter. I hjemmene er det vanlig å ha et "vakkert hjørne", der husets ikon er plassert. Ikonene sies å være et vindu inn til evigheten, og behandles med stor ære og respekt.

I vår finske lutherske søsterkirke Suomen Luterilainen Tunnustuskirkko, har vi en aktiv ikonmaler, advokaten og kunstneren Virpi Viitala, fra

Seinäjäki. I tidligere år hadde hun en ledende stilling ved det finske ortodokse kultursenteret Sofia i Kallvik i Helsingfors. Øverst på siden ser vi tre av hennes ikoner.

Viitala forteller at hun som ikonmaler kan velge fra Bibelens rike persongalleri og de lærestykkene en selv finner mest inspirerende. Det er vanlig å male profeter fra Det gamle testamente, hendelsene i Jesu liv eller andre begivenheter fra Det nye testamente. Den ortodokse kirken ærer dessuten en stor mengde helgener fra kirkehistorien, som ortodokse ikonmalere gjerne velger som motiv.

Kristusikonene inneholder alltid monogrammet IC XC (Jesus Kristus) og i glorien en bokstavforkortelse som står for Guds navn, "Jeg er den jeg er". Man kjenner også igjen Kristus på fargene som gis klærne hans, av teologiske grunner: kjortelen er rød (symboliserer den menneskelige naturen) og kappen blå (den guddommelige naturen). Barnet Kristus har derimot oransje- eller hvitfargede klær. Kristusbarnets visdom symboliseres ved en spesielt høy panne.

Å male et ikon er som en andaktsfull, lydløs bønn, sier Virpi Viitala. En hellig person eller hendelse vil man avbilde slik at den som betrakter ikonet får en følelse av himmelsk fred, harmoni og stillhet.

Av Ola Österbacka og Tor Jakob Welde

Jesu øversteprestelige bønn

Et bibelstudium over Joh 17 – del 2

Jesus ber for seg selv

AV EGIL EDVARDESEN

I den første delen av dette bibelstudiet så vi hvordan Kristus er vår sanne Øversteprest. Fordi han var hellig og uten synd, kunne han være vår mellommann mellom Gud og oss. Han bar fram seg selv som et fullkomment offer for alle våre synder. Og han går i forbønn for oss. I Joh 17 ser vi hvordan Jesus ber for alle troende. Men aller først i denne bønnen ber han for seg selv. Han ber til sin himmelske Far om at han må herliggjøre sin Sønn, så Sønnen kan herliggjøre sin Far (vers 1).

Hvordan skulle Jesus herliggjøre sin Far i sin opphøyelse? Han sier det selv i sin bønn: «For du har gitt ham makt over alle mennesker (på gresk står det ordrett: «alt kjød»), *for at han skal gi evig liv til alle som du har gitt ham*» (vers 2). Etter sin guddommelige natur hadde Sønnen allerede all makt, men også etter sin menneskelige natur skulle Jesus få all makt over alt kjød. «Jeg har fått all makt i himmelen og på jorden,» sa han til disiplene like før han fór opp til himmelen (Matt 28,18). Paulus skriver til efeserne: «Med denne vel-dige makt og styrke reiste han Kristus opp fra de døde og satte ham ved sin høyre hånd i himmelen, over alle makter og åndskrefter, over alt velde og herredømme og over alle navn som nevnes kan, ikke bare i denne tid, men også i den kommende. Alt la han under hans føtter» (Ef 1,20-22). Denne allmakt bruker han nå fullkomment og fullstendig i sin opphøyelsestilstand. Han hersker og regjerer som den allmektige konge over alle ting.

Denne allmakt hadde Sønnen fått med en helt bestemt hensikt, nemlig for at han skulle gi evig liv til alle dem som Faderen hadde gitt ham. Fra evighet av har Faderen gitt dem som tilhører ham, til sin Sønn. Fra evighet av har Faderen utvalgt alle i Kristus, alle dem som er hans (Ef 1,4-5). Disse utvalgte gir Kristus evig liv. På denne måten herliggjør Sønnen sin Far, ved å gi dem som Faderen fra evighet har utvalgt, evig liv.

Guds utvelgelse fra evighet av kan ikke slå feil. Alle dem som Faderen har gitt Kristus, får evig liv. Tidligere hadde Jesus forsikret disiplene: «Mine sauer hører min stemme; jeg kjenner dem, og de følger meg. Jeg gir dem evig liv. De skal aldri i evighet gå tapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd» (Joh 10,26-27). (Les også Rom 8,33-39!)

På hvilken måte gir han oss evig liv? Jesus sier: «Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har sendt, Jesus Kristus» (vers 3). Det evige liv er å kjenne den eneste sanne Gud og ham som han har utsendt, Jesus Kristus. En rett og sann kunnskap om den eneste sanne Gud og en rett og sann kunnskap om Jesus Kristus, Messias og Frelseren, er det evige liv. Den som kjenner den sanne Gud og har ham som sin Gud og Far, og den som kjenner Kristus og tror at han er Guds Sønn som er kommet til verden for å frelse ham eller henne, har evig liv. Men dette er ikke annet enn å tro at Gud er den sanne Gud og at Jesus Kristus er min Frelser som er kommet til verden.

Det fins bare én sann Gud. Og den sanne Gud åpenbarer seg for oss i sitt Ord som den treenige Gud, Fader, Sønn og Hellig Ånd. Alle andre guder er falske guder, dvs. de er egentlig ikke guder. Mennesker kan nok gjøre dem til guder og tilbede dem. Men de er bare menneskeskapte. Fordi de ikke er sanne guder, kan de heller ikke frelse menneskene og gi dem evig liv.

Det er ikke uvanlig i Bibelen at troen omtales som en kunnskap (se for eksempel Fil 3,7-10). Troen på Kristus er å kjenne Kristus. De vantro kjenner ikke Kristus, dvs. de kjenner ham ikke som sin Frelser fra synden. For det er ikke nok bare å ha en intellektuell kunnskap om Kristus, hans person og verk. Bare de som tror i sitt hjerte at han er deres Frelser, har en sann kunnskap om ham. Og gjennom denne kunnskap om Kristus og tro på ham har de evig liv.

I fornedringstilstanden hadde Kristus allerede herliggjort Faderen gjennom sitt syndfrie liv og gjennom sin lidelse og død. Han sier: «Jeg herliggjorde deg på jorden da jeg fullførte den gjerning du ga meg å gjøre» (vers 4). Allerede fra begynnelsen av visste Jesus hvorfor han var kommet til jorden. Som tolvåring i templet i Jerusalem forklarte han sine jordiske foreldre: «Visste dere ikke at jeg må være i min Fars hus?» (Luk 2,49 – «i min Fars hus» kan også oversettes «i det som hører til min Far»). Senere sa han til disiplene: «Min mat er å gjøre det han vil, han som har sendt meg, og fullføre hans verk» (Joh 4,34).

Det verk Jesus skulle gjøre, var å frelse syndere. Han skulle stille seg under loven og oppfylle loven fullkomment som alle synderes stedfortreder (Gal 4,4-5). Likeså skulle han bære seg selv fram som et feilfritt offer for all synd. Han var det sonofferlam som «tar bort verdens synd» (Joh 1,29), et lam «uten feil og lyte» (1 Pet 1,19 – se også Jes 53,6-7; 1 Pet 2,22; 1 Joh 3,5; 1 Kor 5,7). Denne forsoning fullførte han da han døde på korset (Joh 19,30). «Mens vi ennå var Guds fiender, ble vi forsonet med ham ved hans Sønnns død» (Rom 5,10). På grunn av den fullbrakte forsoningen for alle mennesker har Gud uttalt en fullstendig frikjennelse av alle. «Ufortjent og av hans nåde blir de erklært rettferdige, frikjøpt i Kristus Jesus» (Rom 3,24).

Da Jesus ba sin øversteprestelige bønn, hadde korsfestelsen ennå ikke funnet sted. Likevel sto fullføringen av frelsesverket så levende og klart for ham, at han kunne tale om sin lidelse og død som om det allerede hadde skjedd. De som skulle komme for å ta ham til fange, holdt allerede på å samle seg for å gå ut til Getsemane. Deretter skulle de føre ham til Kaifas og Pilatus og til slutt til Golgata hvor han skulle fullføre sitt offer for våre synder. Derfor taler han om dette i sin bønn som om det allerede hadde skjedd og han allerede hadde fullført alt.

Ved å fullføre den gjerning Gud hadde gitt ham på jorden, herliggjorde Jesus sin Far. Med andre ord: Ved å bli unnfanget som et vanlig menneske i jomfru Marias morsliv, ved å fødes som et lite, fattig barn i en stall, ved å leve et liv i fattigdom og fornedring, ved å bli hånet og spottet, ved å lide og dø som en forbryter, ble Gud herliggjort. Gud ble herliggjort gjennom Kristi fornedring og svakhet. Gud ble herliggjort ved at hans Sønn måtte lide og dø.

Dette kan ikke fornuften begripe. For de vantro er dette en stor dårskap. Mennesker vil ikke ha en lidende og korsfestet Frelser. De

ser ingen herlighet i en slik Frelser. Likevel er denne fornedrede og lidende Frelseren den eneste som kan frelse menneskene. For Kristi herlighet er skjult under korset. Bibelen forkynner korsets teologi. Guds Ord sier at Gud frelser menneskene nettopp ved at Kristus lider og dør på korset. «For ordet om korset er dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det Guds kraft,» skriver Paulus (1 Kor 1,18). Dette dåraktige, fornuftsstridige, enkle ordet om korset, er det vi skal forkynne for menneskene. «For da verden ikke brukte visdommen til å kjenne Gud i hans visdom, besluttet Gud å frelse dem som tror, ved den dårskapen vi forkynner» (1 Kor 1,21). Og Paulus skriver videre: «For jøder spør etter tegn, og grekere søker visdom, men vi forkynner en korsfestet Kristus ... For Guds dårskap er visere enn menneskene, og Guds svakhet er sterkere enn menneskene» (1 Kor 1,22ff).

Slik herliggjorde Kristus sin Far gjennom sin fornedring, sin lidelse og død. Men enda herligere, enda større ære gir han nå sin Far i sin opphøysestilstand ved at han frelser de utvalgte og bringer dem inn i Guds rike. Slik er Kristi verk i opphøyelsen. Han gir evig liv til alle dem som Faderen har gitt ham.

Og så ber han: «Far, gi meg nå din herlighet, den herligheten som jeg hadde hos deg før verden ble til» (vers 5). Dette er dype ord, ord som fornuften ikke kan begripe, ord som menneskelig visdom ikke kan fatte. Men det er herlige ord, for de åpenbarer den bibelske sannheten at vår Frelser er «sann Gud av sann Gud ... av samme vesen som Faderen» (den nikenske trosbekjennelsen).

Kristus ber sin himmelske Far om at han skal gi ham den herlighet han hadde «før verden ble til». Før verden ble til, fantes bare Gud. Før skaperverket fantes bare Skaperen. Med andre ord bevitner Kristus at han er den evige Gud. Han eksisterte sammen med Faderen fra begynnelsen av. Den herlighet han

hadde før verden ble skapt, er Faderens herlighet. Kristus er like herlig, like evig, like allmektig som Gud Fader. Det er den samme sannhet Johannes uttrykker i sin berømte innledning til sitt evangelium: «I begynnelsen var Ordet. Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham, uten ham er ikke noe blitt til av det som er til» (Joh 1,1-3).

Når Kristus ber om at han må få den herlighet som han hadde «hos» Faderen fra evighet av, uttrykker han den dype, men samtidig så klare bibelske læren om enheten i den guddommelige naturen og samtidig forskjellen mellom personene i Tre-nigheten. Fra evighet av hadde Kristus samme herlighet som Faderen, for Gud er udelelig. Det fins ikke to forskjellige herligheter. Det fins ikke to forskjellige allmektige og evige vesener. Bare den ene sanne Gud er allmektig og evig. Så om Kristus er allmektig og evig, om Kristus har samme herlighet som Faderen, er han den sanne Gud. Samtidig er han en guddommelig person skilt fra Faderens person. Dette uttrykkes i det lille ordet «hos». Kristus hadde sin guddommelige herlighet «hos» Faderen. Eller som Johannes uttrykker det: «Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud» (Joh 1,1).

I sin fornedringstilstand da han gikk omkring på jorden, sluttet ikke Jesus å eie den guddommelige herlighet og alle de guddommelige egenskaper. Som vi nevnte tidligere besto fornedringstilstanden i at han ikke gjorde full bruk av disse egenskapene. Som sann Gud hadde han «all makt i himmel og på jord» (Matt 28,18). Men som Gud-mennesket ble han født som et lite, svakt og hjelpeløst barn som var helt avhengig av sine foreldres beskyttelse og omsorg. Som sann Gud er han den evige og uforanderlige. Han er «i går og i dag den samme, ja til evig tid» (Hebr 13,8). Men som Gud-mennesket vokste han fysisk og mentalt og forandret seg fra dag til dag som et hvilket som helst

normalt menneske (Luk 2,52). Som Gud blir han aldri trett eller sover (Salme 121,4), men som Gud-mennesket ble han både trett og behøvde å hvile seg (Matt 8,24). Som Gud er han ikke underlagt døden, men som Gud-mennesket ble han «lydig til døden, ja, døden på korset» (Fil 2,8). I fornedringstilstanden var hans guddommelige herlighet skjult. Bare når han gjorde under og ved noen få andre anledninger fikk menneskene se glimt av hans guddommelige majestet.

Her ser vi den fornedrede be til sin himmelske Far. Han ber om at han igjen må bli herliggjort. Bønnen innebærer ikke at han ønsket å unnsnippe lidelsene og korset som lå foran ham. Men han legger alt i

sin himmelske Fars hender og ber om at han må lede ham gjennom alle smertene og hele den pine som han skulle måtte gjennomgå for å sone dine og mine synder. Og han ber om at han også til sin menneskelige natur må få den herligheten som han hadde hos sin Far. Han ber om at Gud må opphøye ham også til sin menneskelige natur. Denne bønnen gikk i oppfyllelse, for vi leser hos Paulus: «Derfor har også Gud opphøyd ham til det høyeste og gitt ham navnet over alle navn. I Jesu navn skal derfor hvert kne bøye seg, i himmelen, på jorden og under jorden, og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære!» (Fil 2,9-11).

I hans øversteprestelige bønn får vi se inn i Jesu hjerte. Vi får se hans store kjærlighet til oss syndere. Vi får se hvilken underfull Frelser vi har. Han ber ikke sin Far om å skåne ham mot lidelsene og smertene. Han ber ikke om å få slippe den tøffe striden og all skammen og ydmykelsen han har i vente. Han ber Gud om å bruke korset til å herliggjøre både seg selv og sin Sønn ved å skaffe oss syndere en full og hel frelse og tilgivelse. Og han ber om at alle de som kommer til tro på Jesus og hans stedfortredende lidelse og død, som tar imot evangeliet om korset uten å ta anstøt av det, også må bli herliggjort for evig.

(forts.)

Ordinasjon av Bjarte Edvardsen

Kyndelsmessehelgen 2020 ble en stor høytid for alle tilstedeværende, da Bjarte Edvardsen ble ordinert og innsatt som pastor i LBK og Lutherska Immanuelförsamlingen i Umeå med håndspåleggelse og bønn.

I Bjarte Edvardsens kall inngår det å lede gudstjenester og bibelstudier i Lutherska Immanuelförsamlingen i Umeå, samt være til hjelp i andre menigheter og på leirer ved behov. Bjarte har også ansvaret med å drive LBKs svenske hjemmeside.

Pastor Peter minner i prekenen sin over Matteus 6,31-33 om at den som søker først Guds rike samler seg skatter i himmelen. Å søke Guds rike er for en pastor å sitte ved Jesu føtter og lytte, å forkynne Guds ord, og å leve og vandre i Jesu fotspor. Når oppgaven kjennes overveldende, får pastoren hvile i at Ordets embete har en guddommelig oppdragsgiver og hjelper som aldri svikter. Kraften til tjenesten kommer fra Gud.

Ved håndspåleggelse av Egil Edvardsen, Richard Lindmark, Stefan

Hedkvist og Peter Öman fikk LBK denne lørdagen, den 1. februar 2020, en stor gave av Herren som nå har gitt kirken vår enda en pastor.

La oss alle be for Bjarte, at Gud må gi ham frimodighet og velsignelse i det oppdraget han har fått. La

oss også be for hans hustru Ingela, at Herren gir henne kraft og glede i oppgaven som støtte for sin mann. La oss be for barna deres, at de får en fred i troen på Jesus slik at de står sterke og faste når de møter motgang på skolen og blant venner.

Gunilla Hedkvist

Misjon blant muslimer i Pakistan og Bangladesh

AV BIRGITTA ERLANDSSON

Haris var en ung kristen mann fra Pakistan, bosatt i USA, som var ivrig etter å spre evangeliet blant muslimer. Han fikk kontakt med pastoren i en WELS-menighet i det amerikanske midtvesten, fikk undervisning og ble tatt opp som medlem sammen med sin kone. Men allerede tidligere hadde han samlet kristne med muslimsk bakgrunn i seks bibelstudiegrupper og en gudstjenestegruppe.

Haris ønsket å dele evangeliet med flere muslimer både i sin nye hjemby og i hjemlandet. Pastoren hans hjalp ham med å få ta del av WELS' pastorutdanning. Han ble forundret over dybden i bibelundervisningen han fikk og ble ivrig etter å lære mer.

På denne tiden døde Haris' far, som var fra en innflytelsesrik muslimsk familie der han var den eldste sønnen. 40 år tidligere hadde han konvertert til kristendommen, blitt en ivrig evangelist og grunnlagt to bibelskoler som utdannet evangelister i Pakistan. De muslimske slektningene hans kom til sykehuset og krevde å få kroppen hans for å begrave den. Haris klarte å forhindre dette, og faren fikk en kristen begravelse.

Nå er Haris rektor for de to skolene faren hans grunnla. Han ba WELS om å hjelpe til med å gi en grundig utdanning i Skriften til lærere og studenter. "Vi har startet mange kirker, men de som tar eksamen ved skolene våre kan ikke Skriften så bra. Vi har kvantitet, men ikke kvalitet."

15 år senere har denne misjonen i Pakistan delt ut nesten en million kristne skrifter, åpnet 59 kirker, åpnet et bibelinstitutt, driver 24 søndagsskoler for 1000 barn og sender hver uke et 30 minuts ra-

© FORWARD IN CHRIST

«... alle dere som strever og har tungt å bære». Evangeliet når stadig flere i den muslimske verden.

dioprogram til store deler av den muslimske verden. Gud har åpnet dører for evangeliet, og det begynte med en mann fra Pakistan som kom til Amerika.

I Pakistan er bare 1 av 300 kristne. Nord i landet fins det nesten ingen kristne. Nå er planen å sende noen nyutdannede pastorer dit for å starte nye menigheter. Man ønsker også å nå ut med evangeliet i noen store flyktningeleire.

Også i USA har Haris inspirert planer om å bygge opp et utdannelsessenter for misjon blant muslimer. Man vil også kjøpe et hus i et muslimsk boligområde, og lage et "vennskapssenter" der man kan innby folk og presentere dem for deres beste venn, Jesus.

Smittsom glede

I 2016 flyktet mer enn en million muslimer fra Myanmar (tidligere kalt Burma). Over 700 000 av disse bor nå i leirer i nabolandet Bangladesh. Et WELS-medlem som besøkte en av disse leirene forteller om en kristen leder vi her velger å kalle Asad:

Asad var lykkeligere enn han hadde vært i hele sitt liv. En besøkende i leiren hadde hatt med seg en DVD, *The Jesus Film*. Asad så på filmen med forundring. Han hadde aldri sett en slik kjærlighet som han så i Jesus, som var villig til å dø for syndene hans. Han hadde aldri kjent en slik glede som han hadde etter å ha blitt et Guds barn. Han måtte dele denne gleden sin med så mange

Så svake vi er!

ANDAKT AV RICHARD E. LAUERSDORF

Som en far er barmhjertig mot sine barn, er Herren barmhjertig mot dem som frykter ham.

For han vet hvordan vi er skapt, han husker at vi er støv.

(Sal 103,13-14)

Telefonen ringte like etter midnatt. Det var fra universitetet mange mil unna. En 20 år gammel sønn hadde tatt sitt eget liv. For et sjokk! Et vanlig dødsfall er vondt og vanskelig nok å takle. Enda verre blir det når det er snakk om selvmord. Ved en eneste rask selvdrapsgjerning kastes en langvarig mørk sky over en hel familie.

Nei, det var ikke Guds vilje at den unge mannen skulle dø. Livet er tiden den nådige Gud gir hvert menneske til å forberede seg på himmelen. Og ingen andre enn han som har gitt oss livet har rett til å avslutte denne nådetiden, for seg selv eller for andre. Den som ignorerer Guds gode vilje bør være beredt på å ta konsekvensene.

Alvorlige bekymringer for den unge mannens evige framtid plaget

oss. Det samme gjorde følelser av smerte og skyld, og ja, også sinne. Hvorfor elsket ikke sønnen vår oss nok til å fortelle om problemene sine? Hva skal vi si til resten av familien og til vennene våre? Hva kommer de til å tenke om sønnen vår og om oss når de hører ordet selvmord? Hvorfor var vi ikke i stand til å se hva som var i ferd med å skje? Hvorfor reagerte vi ikke mer på at han så sjelden ringte hjem – og på hvor stille han var når han kom på besøk? Hvorfor gjorde han dette imot oss? Hvordan kunne han sære oss slik? Og hvordan kunne Gud til late at noe så vondt skjedde?

Herren kjenner oss og vet hvor svake vi er, at vi er lik støv som virvler formålsløst omkring. Han kjente også sønnen vår. Gud visste om alt som foregikk i hans sinn. Han vet at, akkurat som en arm kan knekke hvis den vris i feil retning, så kan det også klikke for et menneskesinn. Vi overlater sønnen vår til Gud og hans dom. Han, den barmhjertige Far, kjenner til alle omstendighetene. Og han vil dømme utfra det.

Til vår barmhjertige Far må vi også overlate oss selv. Familie og venner kan omslutte oss for å trøste, og de kan gi oss en viss støtte og styrke. Men ikke som vår himmelske Far kan. I sin Sønnns forsonende blod hjelper han oss å finne tilgivelsen vi trenger, tilgivelse for alt vi har forsømt å gjøre for sønnen vår, eller for sinne vi føler mot ham eller mot Gud. I Guds kjærlighet finner vi kraften og styrken vi behøver midt i sorgen, så vi kan gå videre inn i framtiden.

Vi er virkelig skrøpelige, svake menneskebarn av støv. Men Gud er fortsatt en barmhjertig Far for sine barn. Også vår Far!

Bønn: Kjærlighetsrike Far, vi har så mange spørsmål og så få svar. Hjelp oss å overlate vår kjæres evige framtid i dine rettferdige hender. Hjelp oss å legge de knuste hjertene våre i ditt fang, i visshet om at du vår barmhjertige Far bryr deg om oss. Gi oss tilgivelsen, freden og kraften vi trenger for å gå videre midt i den dype sorgen. I Jesu navn kommer vi til deg. Amen.

som mulig. Innen seks måneder var familien hans, brorens familie og en hel del andre blitt troende.

Da begynte problemene. Når familiene samlet seg til gudstjeneste i brorens hus, begynte naboer å kaste teglsteiner mot den skrøpelige husveggen. En kveld festet de også brennende filler til steinene, og huset brant helt ned. Som ved et under ble ingen skadd.

Asad og familien hans fortsatte med å dele sitt glade budskap om Jesus, og snart var mer enn hundre familier kristne. Da samlet det seg en gjeng ved Asads eget provisoriske

hus. "Du er ikke velkommen her i leiren lenger," sa de, mens de rev ned veggene og advarte ham mot å vende tilbake.

To uker senere dro Asad for å besøke sin bror i den halvferdige rønna av et hus som var forsøkt gjenoppbygd etter brannen. Asad hadde knapt rukket å hilse på familien før de hørte rop om at han måtte komme ut på gaten, en eldre nabo ville møte ham. Minutter senere hørtes et tungt dunk, da Asads kropp ble slengt mot veggen av bambuskjeeper som støtte hardt mot den. De tok mobiltelefonen

hans og knuste den. Budskapet var tydelig: Hold opp med å samle kristne!

Men Asad var likevel fortsatt lykkeligere enn han hadde vært i hele sitt liv. "Hvis Jesus døde på korset for meg," sa han, "hva er da litt lidelse i mitt liv?" Neste dag samlet han en liten gruppe kristne. De sang en stille sang, forkynte budskapet om Guds løfter og ba sammen. Asads eneste tanke var: Hvordan kan vi vise folket vårt Guds kjærlighet? Hvordan kan vi gi flere budskapet om Jesus?

Kilde: Forward in Christ 2-2020

Hva trøst kan du gi de etterlatte når en person som var regnet som en troende kristen begår selvmord?

Pastor James Pope svarer:

Spørsmålet ditt tar opp en veldig tragisk sak. Vi skal lære oss å være forsiktige hvordan vi bedømmer en slik situasjon og vise kjærlig omtanke for andre.

Selv mord i perspektiv

Det har vært tider da de fleste kristne konkluderte med at alle som tok sitt eget liv var evig forlapt, fordi de hadde mistet alt håp, inkludert troen på Guds omsorg. Man tenkte at selvmord automatisk betydde at personen døde i vantro og at sjelen havnet i helvetet.

I nyere tid er det kommet større innsikt når det gjelder hvor sammensatt og innfløkt menneskers sinns liv kan være. Dette har ført til en erkjennelse av at det er mulig at noen kristne kan ha begått selvmord uten først å ha mistet troen. En person som bekjente troen på frelseren Kristus har kanskje tatt livet sitt på grunn av psykiske lidelser og plager. En annens selvmord kan ha vært en plutselig, spontan reaksjon eller noe som skjedde i et øyeblikks svakhet, mens vedkommende fortsatt hadde en levende kristen tro. Å ta sitt eget liv er en syndig handling, men det kan altså finnes forklaringer på den handlingen som ikke utelukker at troen fortsatt fantes der.

Bare Gud vet jo hva som fins i et menneskes hjerte i dødsøyeblikket. «Her gjelder ikke det som mennesker ser. For mennesker ser det som øynene ser, men Herren ser på hjertet» (1 Sam 16,7). Vi må huske at vi ikke kan se inn i hjertet til den avdøde, heller ikke en som har begått selvmord. Bibelen lærer at en kristen tro frelser, mens vantroen fordømmer (Mark 16,16). Bibelen sier at det er helt nødvendig å eie troen i hjertet når livet vårt

her på jorden tar slutt (Åp 2,10). Vi overlater til Gud å dømme hjertene (Hebr 9,27).

Trøst i sorgen

Betyr da dette at kristne ikke har noen trøst fra Guds ord å gi videre til de som er i sorg etter et selvmord? Slett ikke. Tenk på hva Bibelen sier: «Løvet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, den Far som er rik på barmhjertighet, vår Gud som gir all trøst! Han trøster oss i all vår nød, så vi skal kunne trøste dem som er i nød, med den trøst vi selv får av Gud» (2 Kor 1,3-4). Kristne har fått trøst slik at de kan trøste andre.

Vi ønsker å gi ekte trøst, ikke falsk trøst. Fordi vi ikke har oversikt over Guds dom, kan det iblant være tilfeller der vi bør være forsiktige med å gi trøst som direkte sier noe om den avdødes evige skjebne. Likevel fins det trøst å gi til familie og venner.

Til de etterlatte når noen har dødd, uansett hva dødsårsaken måtte være, kan vi gi trøst fra Guds ord. Vi kan forsikre dem om at uansett hvor vanskelig og forvirrende livet deres nå har blitt, så er og blir Gud deres tilflukt og styrke (Salme 46). Vi kan trøste dem med Guds løfte at han aldri skal svikte eller forlate dem (Hebr 13,5). Vi kan minne om at Gud har lovet å hjelpe, styrke og holde oss oppe dag for dag (Jes 41,10).

Nyheten om et medmenneskes død, uansett årsak, er et vekkerrop til kristne om å være beredt, slik at vi ber: «Lær oss å telle våre dager så vi kan få visdom i hjertet!» (Salme 90,12).

Fra Forward in Christ.

Pastor James F. Pope er professor ved Martin Luther College i New Ulm, Minnesota.

Hvordan skal Åpenbaringsboken forstås?

© DEPOSITPHOTOS

AV SIEGBERT W. BECKER

Åpenbaringsboken er en ganske vanskelig bok å tolke. Mange har lest inn ting som ikke finnes der. En av mine egne professorer sa at ingen bør lese Åpenbaringsboken før man er minst tretti år gammel. Men en annen professor sa noe jeg tror er bedre, at ingen bør lese Åpenbaringsboken før man har lest alt det andre i Bibelen først. I stedet for å si at ingen burde lese Åpenbaringsboken før man er tretti år, er det bedre å si at ingen burde lese den før man har leste resten av Bibelen tretti ganger. Hvis du kjenner Bibelen godt, blir det ikke så vanskelig når du leser Åpenbaringsboken. Det er tre ting vi bør huske på før vi går inn på detaljer ved tolkningen av Åpenbaringsboken.

1. Åpenbaringsboken presenterer budskapet sitt ved hjelp av bilder og symboler. Det blir klart av en rekke eksempler i det første kapitlet. Der tales det for eksempel om sju lysestaker og sju stjerner. Apostelen sier at det ikke handler om bokstavelige stjerner og lysestaker. Han sier at de sju lysestakene er de sju menighetene i Lilleasia, og at de sju stjernene er de sju pastorene i disse menighetene. I dette første kapitlet sier han også at han så en mann med et sverd som kom ut

av munnen hans. Selv om han forteller hva som menes med de sju stjernene og de sju lysestakene, sier han ikke hva som menes med sverdet som kommer ut av munnen på mannen. Så da må vi gå til andre steder i Bibelen for å forstå hva som menes med dette. Vi vet at ut fra et menneskes munn kommer flere ting, for eksempel pusten, og ord. Men vi vet at i Hebreerbrevet 4 kalles Guds ord for et tveegget sverd, så ut fra det bibelstedet kan vi forstå at det som kommer fra mannens munn er Guds ord.

Betydningen av tegn, bilder eller symboler er ikke alltid helt klar fra begynnelsen av. Da jeg reiste hit i går, så jeg langs veien mange skilt jeg ikke kjente til fra før. Da jeg så et skilt jeg ikke forsto, sa jeg: Hva betyr det? Når vi kommer til ulike tegn i Åpenbaringsboken må vi veldig ofte spørre: "Hva betyr dette?" Og iblant sier Herren med mange ord hva nettopp det tegnet betyr. Lysestaken betyr menigheten. Men iblant forteller ikke apostelen hva tegnet betyr. Da må vi spørre noen som forstår hva Johannes mente. Den eneste som vet, er Den hellige ånd, og det eneste stedet Den hellige ånd taler til oss er i den hellige Skrift. Om vi vil vite hva Den hellige ånd mener med en tekst,

må vi la oss lede helt og holdent av Skriften. Vi må passe nøye på at vi ikke lar våre egne funderinger lede oss vekk. Det fins et godt prinsipp som sier at Skriften må tolke seg selv. Når vi tolker Åpenbaringsboken må vi alltid ledes av hva Den hellige ånd sier om samme sak på andre steder i Skriften.

2. Åpenbaringsboken ble skrevet på en tid med harde forfølgelser. Johannes sier at han ble sendt i eksil til øya Patmos på grunn av sin forkynelse. I brevet til Pergamon nevner han Antipas som ble drept på grunn av sin tro. Det er svært viktig å alltid ha dette i tankene når vi studerer Åpenbaringsboken.

I første kapittel sier apostelen om de troende at de er konger og prester. I vers 5 og 6 sier han: *Han elsker oss og har fridd oss fra våre synder med sitt blod og har gjort oss til et kongerike, til prester for Gud, sin Far.* Disse ordene minner oss om det Peter skriver i sitt første brev 2,9, der vi kalles for et kongelig presteskap. Gud sier til folket sitt at han elsker dem, at han har vasket oss rene fra synden og at vi er konger og prester. Om nå Gud elsker oss, hva slags liv burde vi da ha? Jeg husker at en gang jeg var pastor i en menighet sa syke mennesker av og til: «Herren elsker oss

ikke lenger». Når disse kristne måtte lide så mye, lurte de på om Gud fortsatt elsket dem.

Dere husker hvordan Job klaget og sa: Hvordan kan den ugudelige få blomstre og den rettferdige må lide? Mange kristne som ikke har så store erfaringer med det kristne livet, tror at livet skal bli en dans på roser hvis de er overbevist om at Gud elsker dem. Hvis Kristus har tatt bort synden og nå elsker oss, hvordan kan det ha seg at vi nå får lide? Hvis vi har en så høy stilling at vi får være konger og prester, hvorfor skal vi da bli forfulgt? Åpenbaringsboken vil gjøre det klart for Guds folk at dette er det de må forvente her i denne verden. Den sier ikke at de kristne kommer til å ha en vidunderlig tid her i verden der alt kommer til å gå slik som de vil. Budskapet er helt motsatt av det budskapet tilhengerne av "tusenårsriket" presenterer. De som forkynner et jordisk tusenårsrike sier alltid at den tid kommer da det bare skal bli lykke og alt går slik som man

ønsker. Men budskapet i Åpenbaringsboken er det samme som i Johannesevangeliet: de kristnes lodd her i verden er motgang og prøvelser. Men det er bare halve budskapet. Den andre delen av budskapet er at når livet på denne jord går mot sin slutt etter den ytterste dagen, skal Guds folk få den evige lykken som de ikke har her. Da skal de være fri fra all den lidelsen som synden har ført inn i verden. Da skal de ikke lenger hungre og tørste, da skal Herren selv tørke vekk tårene fra øynene deres. Så de kristne som måtte lide så mye på grunn av forfølgelser, får nå vite at akkurat det Herren har sagt kommer til å skje. De må ikke miste motet på grunn av dette, men se fram imot framtiden i himmelen.

3. Åpenbaringsboken skildrer ikke hva som skal skje i forbindelse med et jordisk tusenårsrike. I Åp 1,19 sier Herren: *Skriv derfor ned det du har sett, det som er nå, og det som skal komme heretter.* Her har vi en be-

skrivelse av bokens innhold. De tingene som er nå, beskrives i brevene til de sju menighetene i det andre og tredje kapitlet. I disse kapitlene beskriver Johannes hva som hender nå i disse menighetene i Lilleasia. Alle disse sendebrevene ender med at når Herren kommer skal de som tilhører ham bli velsignet. Fra og med kapittel fire får vi en beskrivelse av det som skal komme heretter. Det kommer klart fram allerede i fjerde kapitlets første vers, der Johannes sier: *Deretter så jeg, og se! – en dør var åpnet i himmelen. Og den røsten jeg før hadde hørt tale med klang som av en basun, sa til meg: «Stig opp hit, så vil jeg vise deg det som heretter skal skje.»* Så resten av boken handler altså om framtiden.

Dette var innledningen til et foredrag professor Becker holdt på Bakketun i Norge i 1982. Lytt til fortsettelsen som du finner på Biblicums hjemmeside. Der fins også fjorten foredrag om Åpenbaringsboken som ble holdt på Biblicum i 1977. Samtlige foredrag er tolket til svensk.

«Opp til Jerusalem»

Andakter for fastetiden og påsken – av John A. Braun

Vandre med Frelseren under fastetiden og påsken. Følg ham opp til Jerusalem når han utfører sitt frelsesverk for deg.

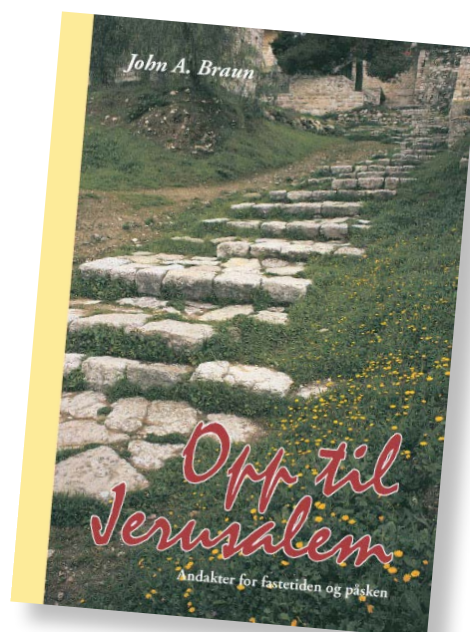
Disse 55 inspirerende andaktene knytter sammen de fire evangeliene og tar deg med på Jesu vandring når han går for å lide og til slutt vinner seier i Jerusalem.

Ti minutter om dagen, fra Askeonsdag til og med påske, eller når som helst det passer deg. Vandre med Jesus og mediter over hans kjærlighet til deg.

182 sider trådheftet. Pris kr. 175,- (inkl. porto).

Bestill her:

**Bibel og Bekjennelse,
Solåsveien 20, N-4330 Ålgård**

Biblicums verdifulle innspillinger

Forelesningen av professor Siegbert W. Becker som vi har tatt med et lite utdrag fra, er bare ett eksempel på den gullgruven som er gjort tilgjengelig på nettstedet *biblicum.se*. Der fins det hundrevis av innspillinger. Det var Paul Waljö som i sin tid gjorde et uvurderlig arbeid, han var alltid med og gjorde opptak på spolebånd, som deretter ble overført til c-kassetter og spredt over hele Norden.

Senere har det blitt foretatt digitalisering av blant andre Karl Birkenfjäll, og for tiden arbeider Kjell Petter Bakken med å fylle på det som mangler. Disse nye filene legges ut etter hvert. Det gjelder blant annet kurs fra 1970-tallet i Norge og Beckers serie *Bibliska lärofrågor*.

Den ansvarlige for mesteparten av undervisningen er Biblicums daværende leder, dosent Seth Erlandsson. Hans serie *Vad är kristendom?* fra 1979–81 er en gjennomgang av hele den kristne tros læren.

Jeg tenker med takknemlighet på hvor stor betydning disse foredragene hadde for meg på begynnelsen av 1980-tallet, ikke minst for arbeidet med boken Hoppets bekännelse. Fordi jeg ikke var så god i engelsk, lærte jeg av Beckers forelesninger samtidig de teologiske uttrykkene takket være Seth Erlandssons tolkning. Metoden anbefales varmt! Også for den som allerede kan engelsk har den dobbelte framstillingen en verdi: den gir tid til å bearbeide undervisningen bedre enn når man lytter til undervisning på bare ett språk.

Ved hjelp av et skjermbilde vil jeg kort fortelle hva du kan finne på *biblicum.se*.

Start fra menyen *Undervisning*. Innspillingerne fra Biblicumkurs og foredrag fra 1970-tallet og framover er å finne via undermenyen *Bibli-*

cumföredrag. Under denne fins følgende alternativ:

- *Inspelningsdatabas*: En søkbar database som du også finner som lenke aller nederst på siden. Der kan du søke på lærer eller tema. Deretter kan du lytte eller se video direkte via de respektive små knappene. Databasen er under bearbeiding og ennå ikke komplett.
- *Nyare, kronologiskt*: Disse innspillingerne er blitt satt inn i senere år via den innebygde temafunksjonen og fungerer med samme teknikk som de som fins på våre kirke-nettsider.
- *Kurser 2010-talet*: Disse er ordnet i omvendt kronologisk rekkefølge etter kurs, altså de nyeste øverst.
- *Kurser 1980-talet*: Svært mange kurs ble holdt på 1980-tallet. De er ordnet i vanlig kronologisk rekkefølge.
- *Kurser 1970-talet*: Også her fins en stor mengde kurs, blant andre de aller fleste av prof. Beckers foredrag.
- *Tidiga Biblicumföredrag*: Disse innspillingerne er digitaliserte fra originalbånd fra 1969. Det fins ingen direkte lenker, men den som er interessert kan henvende seg til undertegnede.
- *Bibels böcker*: En egen samling av lenker til serier over Romerbrev-

vet (Becker), Åpenbaringsboken (Becker), Bibelens kanon (Erlandsson), Daniels bok (Erlandsson), Galaterbrevet (Furberg) og Jesaja (Erlandsson).

- *Vad är kristendom?* En undervisningsserie i den kristne lære (69 leksjoner) av Seth Erlandsson, holdt 1979–81 i Uppsala.

- *Andra föredrag enligt lärare*: Dette er foredrag som ikke inngår i større helheter og er sortert etter lærer. De nyeste foredragene (de som fins under Nyare, kronologiskt) er ikke med her.

Glem heller ikke den omfattende serien Seth Erlandsson holdt i *Västerås bibelforum* årene 1992–2009. Totalt 94 leksjoner. I en del tilfeller er samme tema behandlet her som ved Biblicumkurser.

Under *Israel* fins både innspillinger og artikler om dette temaet. Vi har samlet disse på en egen side med tanke på uklarheten som råder i mange miljøer. Her får du svar på de fleste spørsmål om emnet.

Kom gjerne med forslag til forbedringer! Hvis du har kassetter med innspillinger vi mangler, er det svært verdifullt om vi kan få komplettert arkivet! Ta i så fall kontakt.

Ola Österbacka, webansvarlig

Lovpris ham for det du har sett

Da han nærmet seg skråningen ned fra Oljeberget, begynte hele mengden av disipler i sin glede å lovprise Gud høylytt for alle de mektige gjerningene de hadde sett. (Luk 19,37)

HAR DET HENDT at du har møtt noen som du likte veldig godt med en gang? Og som du derfor umiddelbart ønsket å hjelpe og ofre deg for? Kanskje tvilsomt. For følelsene våre bygger vanligvis på det vi har sett og erfart gjennom litt lenger tid.

Tenk på alt det disiplene hadde sett og opplevd sammen med Jesus de siste tre årene! De hadde sett mirakler: blinde som plutselig kunne se, lamme som kunne gå, døde som ble oppvekket, storm som ble stilnet, folkemengder som fikk mat. De hadde hørt ham tale Guds ords enkle og dype sannheter. Han ga innsikt og forståelse som ingen annen lærer. De hadde hørt ham tilrettevise de stolte og reise opp og tilgi de ydmyke. De så hans herlighet. I Jerusalem så de nå at en menneskeflokk samlet seg rundt ham og lovpriste ham. Dette ga dem håp og glede med tanke på framtiden de hadde forestilt seg sammen med ham.

Tenk på hva de kom til å få se i løpet av de aller nærmeste dagene. De kom til å få se Jesus bli forrådt, arrestert, mishandlet, falskt anklaget, spottet og dømt. De kom til å se en mengde mennesker reise seg mot ham og rope, skrike og kreve at han måtte bli henrettet. De kom til å se ham lide og dø. Med stor sorg og smerte måtte de se at mannen de elsket så høyt måtte utholde alt dette. Men det kom

til å ende med stor glede. Jesus utholdt alt dette for å ta et oppgjør med synden – disiplenes og vår synd – og føre oss inn i sitt rike.

Tenk på hva du har fått se. Ikke bare tenk på hva du har hørt og lest om Jesus i Guds ord, om hans liv, død og oppstandelse. Det er jo sant og visst at han gjorde alt dette for deg. Men tenk også på hva du har sett ham gjøre i ditt eget liv. Han førte deg til tro, vasket vekk syndene dine og gjorde deg til Guds barn i dåpens bad. Han omgir deg med brødre og søstre i troen for å oppbygge og oppmuntre deg. Han fortsetter hver dag med å tilgi deg dine synder, styrke troen din og føre deg på veien mot det himmelske målet.

Vi går nå inn i den tiden av året da vi spesielt minnes og grunner på Jesu lidelse og død. Ikke la deg bli mest fylt av medlidenhet og sorg, men vær glad når du tenker på at disse nådefulle, mektige gjerningene ble gjort for å frelse deg! Og lovpris ham!

Kjære Frelser, fyll meg med glede når jeg ser hva du har gjort for meg ved din lidelse og død, på denne måten har du jo vunnet tilgivelsen for mine synder og gitt meg nytt liv. Amen.

Fra Meditations